

Nagytemplomi gyülekezeti élet

DEBRECEN-NAGYTEMPLOMI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2013. új folyam II. (XXII.)

7. szám

Az Immánuel Otthon
ismét Berekfürdőn táborozott

Nagytemplomi gyülekezeti élet

2013. új folyam II. (XXII.)
7. szám

Az Ige fényénél	1
Tizenharmadik gyülekezeti táborunk ismét Berekfürdön volt a Megbékélés Házában	2
Beszámoló az „Élmények-Együtt” Hitünk hangjai táborról	5
„Trust in the Lord with all your heart...” – „Bízzál az Úrban teljes szívből...” (Péld 3,5-6)	6
Csillagpont 2013	8
Nyitott Ajtós kirándulás	9
Feltöltés alatt...	11
Keresztelések, esküvők, temetések	

Kiadja:

a Debrecen-Nagytemplomi

Református Egyházközség

Felelős kiadó: Vad Zsigmond
esperes-lelkipásztor

Grafikai terv: Mikáczó Kamilla

Nyomda: Litográfia Kft.

Megjelenik évente 4 alkalommal.

Készült 800 példányban.

Debrecen-Nagytemplomi

Református Egyházközség

4026 Debrecen, Piac u. 4–6.

Telefon: +36 (52) 412-694

E-mail: ntemplom@yahoo.com

www.nagytemplom.hu

Állandó alkalmaink:

Hétfő	- du. 4 óra bibliaóra (okt.-től 3 óra) a gyülekezeti teremben - du. ½ 5 óra imaóra a Hajléktalan Melegedőben (Péterfia u. 40.)
Szerda	- de. 10 óra idősek bibliaórája a Nyitott Ajtó Otthonban (Múzeum u. 2. sz.) - de. 10 órától Édesanya-Gyermek Klub (gyesen lévő édesanyák és kicsinyeik részére) a Leány u. 2. sz. alatti Ifjúsági Központban - este 8 órakor ifjúsági imaóra a Leány utcán
Csütörtök	- de. 10 óra bibliaiskola a Nyitott Ajtó Otthonban - este 6 órakor HiReSZ ifi bibliaköre és 7 órakor KÖSZIKLA ifi a Leány utcán
Péntek	- este ½ 6 órakor BÁRKA ifi, Szivárvány ifi és DJ-ifi bibliaköre a Leány utcán - este ½ 7 órakor Istent dicsőítő zenei alkalom - este 7 órakor Bizalom Köre ifi, KINCS ifi, HIFI-ifi és PUSH ifi bibliaköre a Leány utcán
Szombat	du. 5 órakor TEAM ifi, este 7 órakor ÁMEN ifi bibliaköre a Leány utcán

Úrvacsoraoesztás a hónap első vasárnapján

de. 10 órakor és a hónap harmadik vasárnapján
reggel 8 órakor.

„Mindennek megszabott ideje van, megvan az ideje minden dolognak az ég alatt.”

(Prédikátor 3,1)

A Prédikátor, amikor ezeket a szavakat írta, nagy bölcsességet hagyott az utókorra. A mi életünkre is érvényes ez az Ige, hiszen abban mindennek meg kell, hogy legyen az ideje. Legalábbis Isten így teremtett bennünket. Meghatározta az idejét a születésnek, nevetésnek, beszédnek, hallgatásnak, háborúnak, békének. Összhangot, harmóniát, és egyensúlyt tervezett nekünk, ahol a dolgok a maguk idejében történnek. Így lehet meg a rendelt ideje a munkának és a pihenésnek is.

Gyülekezetünk 2013-ban is igyekezett az Istenben való testi-lelki felüdülést biztosítani különböző táborok szervezésével. Kicsik és nagyok megtalálhatták a kedvükre való kapcsolódási formát, hiszen válogatott hetek álltak a feltöltődni vágyók rendelkezésére, melyek lehetőséget adtak a pihenésre, de az Istennel való találkozásra is.

Az az ÚR, akiben mi hiszünk, nem a Teljesítmény-istene, hanem a Termékenység Istene. Az előbbi kifejezetten a

XXI. század jellemző hamis istensége, aki arra sarkall bennünket, hogy minél többet és többet tegyünk, legyünk teljes mértékben túlterheltek, időt, erőt, pénzt, családot nem kímélve, túlhaladva saját határainkon.

Ezzel szemben a Termékenység Istene megismertetheti velünk, hogy valójában mi fontos az ÚR előtt az életben. Ő a teremtésben való létet ünnepnek tekinti, a Teljesítmény-isten folyamatos munkaszolgálatával szemben. Nála marad idő, energia, képesség a megállásra, csendeségre, a világban lakozó szépség felfedezésére. Nem tekinti bűnnek a pihenést, hanyagságnak a feltöltődést. Egészséges létet biztosít.

Legyen áldott a mi Urunk, hogy ilyen módon is javunkat akarja, és tanít bennünket arra, hogy mindennek megvan az ideje, a munkának is, de a pihenésnek, feltöltődésnek is!

Lakatos Edina

segédlelkész

Táboraink

Jézus mondja: „Jöjjetek
velem külön... és pihenjete
meg egy kissé.”

Mk 6,30

Tizenharmadik gyülekezeti táborunk ismét Berekfürdőn volt a Megbékélés Házában

2013. július 8–14.

Azt a megtisztelő felkérést kaptam, hogy osszam meg berekfürdői élményeinket, saját tapasztalatainkat az olvasókkal. Férjemmel és három gyermekemmel immár második éve vettünk részt a táborban. Azért is határoztunk úgy, hogy az idén is a gyülekezeti együttlétet választjuk nyaralásunk céljául, mert tavaly felejtethetlen élményt nyújtott a család minden tagjának a berekfürdői egy hét. Öröm volt látni, hogy gyermekeim már az indulás előtti héten sokat emlegették az elmúlt esztendei tábor. Türelmetlenül várták az indulást, kérdezték, hogy vajon kikkel fogunk találkozni, melyik dalokat fogjuk énekelni, és hogy milyen vidám szereplések lesznek az idén. A kis tolltartókat is elővették, amit tavaly Ági néniel készítették a gyermek-istentiszteleten, és csak úgy sorolták az emlékeiket. A pihenés, a fürdőzés, a kapcsolódás mellett az Istenre való odafigyelést, az ismerősökkel való találkozást, a lelki feltöltődést, a beszélgetéseket, és persze az énekléseket és a vidám perceket éltünk meg együtt ez alatt az egy hét alatt.

Fantasztikus volt látni, hogy hét éves lányom boldog volt, hogy osztálytársakkal, barátokkal is találkozhat, és már az első naptól kezdve „lánycsapatot” szerveztek: együtt étkeztek, játszottak, strandoltak. Nagyon fontos számomra, hogy gyermekeimnek olyan utat tudjak mutatni, ami Jézushoz és az Úrhoz vezet el őket, és véleményem szerint a család mellett a barátok talán a legfontosabbak. Kisebbik fiam pedig különösen várta a találkozást Csongor bácsival és az Éden zenekarral, hogy újra énekelhesse a kedvenc dalát a „Glórit”. A reggeli éneklések hozták össze talán a legjobban a csapat

apráját – nagyját, főleg, ha még közben táncolhattunk is. Köszönjük Ági és Edina néninek is, hogy a gyerekek energiáit órákra le tudták kötni játékkal, bibliai történetekkel, amíg a szülők, nagyszülők egy kicsit a személyesebb beszélgetésekben elmélyültek. Ezek a beszélgetések mindig bátorítást adnak nekem, hogy mások életükkel, megpróbáltatásaikkal mennyire kitartóak tudnak lenni a hitük mellett. Belátom, nagyon jó viszont, hogy az esti áhítatokat a családok együtt töltik. Így tudjuk megismertetni a gyerekekkel, hogy majd felnőttként hogyan hallgassák az istentiszteletet és Isten igéjét, így tudjuk bevonni őket egy „felnőtt” áhítatba is. Izgalommal vártuk az utolsó két estét is, hihetetlen volt, hogy egy szórakoztató, vidám estétre való készülést is mennyire komolyan vettek a résztvevők. Már szinte első naptól kezdve kitartóan gyakoroltak a jelentkezők a *Ki mit tud*-ra, valamint az utolsó, záró alkalomra. Az egyik legemlékezetesebb volt a kicsiknek a búcsúest és ezt az idén is feszülten várták. Azt hiszem mindenkire egyaránt volt szívbemarkoló, döbrent csennel végződő és a kacagást abba hagyni nem tudó hatása az előadásoknak. A berekfürdői hétből rengeteg emléket gyűjtöttünk össze, amit egész évben szívesen felelevenítünk. A mindennapi igehirdetéseknél mindig volt egy kulcsmondata, egy üzenete, ami visszacseng a fülünkbe az újabb találkozásig. Mert remélem, hogy lesz, és Isten áldását kérem egy újabb találkozásra a következő esztendőben is.

(Bokor család nevében)

Szabó Edit gyülekezeti tag

Beszámoló az „Élmények-Együtt” Hitünk hangjai táborról

Gyülekezetünk Immánuel Otthona és Iskolája idén nyáron számos tábori lehetőséget kínál gyermekeinek és fiataljainak: kézműves, lovas és zenés hittan tábor.

„De jó volt!” –hangzott el a hittan tábor végén Mártika szájából és ő csak mosolygott és mosolygott...

A Dorcas Camping árnyat adó fái alatt gyűltünk össze minden nap. Valami csodálatos áldás volt a helyszínen, a programokon és a gyermekeken, felnőtteken. Minden napot énekes dicsőítéssel kezdtünk Ildikó néni vezetésével, majd

a közös áhítat következett: ilyenkor a tábor megtelt vidám énekünk hangjaival és kacagásunkkal, mikor István bácsi humorral fűszerezte, az amúgy sokatmondó és komoly bibliai történeteket. Minden nap valami újat tanultunk, valami újat kaptunk: megismertünk különleges hangszereket; kartonképet, szélforgót, báránycsónakot, cserépdobot készítettünk, pólót festettünk. Expo-t is tartottunk, melyen kiállítást szerveztünk a tábori alkotásokból, előadtuk a tanult dalokat, táncokat és hálát adtunk Istennek a hétért. Tompetiéknak és az Abigél Örömsapatának előadása igazi színfoltja volt táborunknak. Minden nap hallhattuk Fehérke, a kis báránycsónak születését, eltévedését és vizszatérését a jó Pásztorhoz, Jézus Krisztushoz. Mindenkinek volt lehetősége, hogy elmondja érzéseit, gondolatait a táborral kapcsolatban. Jó volt egymást hallani, hallgatni. Péntek délután már biztosan tudtuk, hogy heti igénk valóssággá vált: *„Gyönyörködj az Úrban és megadja szíved kéréseit.”* (Zsolt 37,4.)

Gulyás Edina

az Immánuel Otthon munkatársa

„Trust in the Lord with all your heart...” – „Bízzál az Úrban teljes szívből...” (Péld 3,5-6)

Ez az ige volt a vezérfonala a skót kinrossi gyülekezet által vezetett angol nyelvi táborunknak július 16–20 között, ahol mi, mint segítők vehettünk részt.

A 12–18 év közötti fiatalok skót testvéreink angol óráin fejleszthették nyelvtudásukat. A tanulás mellett természetesen naponta voltak közös áhítataink, dicsőítő alkalmaink, ahol Dániel történetén keresztül hitünk igaz megítéléséről és az Istenbe vetett bizalomról

hogy ez alatt a néhány nap alatt milyen mély barátságok szövődtek, kortól és anyanyelvtől függetlenül. Hisz célunk, és gondolkodásunk egy: mindannyian az Úrra bízunk életünket, így Őbenne testvérek vagyunk!

Ugyanezt a testvériséget tapasztalhattuk meg a kinrossi gyülekezet családi hete alatt is, melyre gyülekezetünk négy tagját is meghívták, így Kiss Gyöngyivel és Pless Gergővel együtt tíz napot töltöttünk el Skóciában.

A hét témája szintén Dániel története volt, az alkalmakon naponta több mint száz gyerek vett részt, óvodás kortól egészen a gimnazista korosztályig. A gyülekezeti tagok önkéntes csoportjával együtt szolgáltunk a gyerekek között. Jó volt látni, hogy a humoros és interaktív előadásokon, drámákon és énekeken keresztül hogyan vezetik a fiatalokat

beszélgettünk. Délutánonként pedig a táborozók különböző szabadidős programokkal pihenték ki a nyelvtanulás fáradalmait, így például számháború, néptáncok, csapatépítő játékok stb.

Ezúton is szeretnénk köszönetet mondani az egész kinrossi gyülekezetnek és a többi magyar segítőnek, akik Isten szeretetét és üzenetét továbbadva tanították a gyerekeket. Csodálatos volt,

Isten felé. A jól szervezett alkalmakon valóban a gyerekek nyelvén szólt az ige.

Délutánonként a skót testvéreink vendégszeretetét élvezve több szép helyre is eljuthattunk, és a családi hetet követő néhány napot pedig Iona csodálatos szigetén töltöttük el, ahova az első keresztény misszionáriusok érkeztek Skóciába.

Hálát adunk Istennek, hogy olyan emberekkel találkozhattunk, akik ilyen nagy szeretettel fogadtak minket, és akik az életüket arra szánták, hogy az Urat szolgálják. Az ő bizonyágtételük által mi is erősödhattunk, és épülhattunk. Isten szent jelenlétében velük együtt énekelhattuk és élhattük át, hogy milyen *hatalmas a mi Urunk!*

Baracscai Lilla, Pless Gergő,
Kiss Gyöngyi és Hadházi Andrea

Hisszük, és tudjuk, hogy ennek a kapcsolatnak az ösvényét az Úr egyengette és egyengetni fogja a jövőben is!

Hadházi Andrea és Baracscai Lilla
ifisek

Csillagpont 2013

Minden második évben kerül megrendezésre a Csillagpont református ifjúsági találkozó. A fesztivált idén Mezőtúron, július 23–27. között rendezték.

Mi, a nagytemplomi ifisek nagy csoportja már egy nappal hamarabb elhagytuk Debrecent, és Mezőtúr közelében, Túrkevéen szálltunk meg a kempingben. Ennek a nulladik napnak az volt a célja, hogy kicsit ráhangolódjunk az előttünk álló hétre, együtt legyünk és strandoljunk. Nagyon jól sikerült ez a kis kiruccanás, és másnap kapkodás nélkül szedtük össze sátrainkat, amiket egy óra múlva újra felállítottunk, és megkezdődött a várva várt Csillagpont!

Reggelente 9 órától a főelőadásokon vettünk részt, amelyek a „Ki vagyok én?” téma köré épültek. A nagy meleg ellenére az előadásokra lehetett figyelni a könnyed stílus és fiatalos előadásmód miatt. 11 órától kezdődött a kiscsoportos megbeszélés. A mi ifink ezeket a közeleli bányató szigetén tartotta, ami azért volt jó választás, mert a nagy táborból kicsit elvonulva ülhettünk össze. Az alkalmak hasonlítottak az ifire, csak most többen voltunk, de ez szerintem nem

okozott gondot senkinek, hiszen jobban megismertük egymást, és a komolyabb témákról is sikerült jókat beszélgetni.

A nap további része elég szabad volt, sok helyszín közül lehetett választani: dicsőítő koncertek, komolyzenei előadások, beszélgetések, kiállítások és kávéház várta az érdeklődőket. Az esti áhítat a nagy színpadon kapott helyet, ahol később híres zenekarok és DJ-k szórakoztattak minket. A hét programja a közös úrvacsorával zárult.

Nekem ez volt az első Csillagpontom, és élveztem mindegyik napot. A téma gondolkodásra bírta, az Úrral való kapcsolatam is fejlődött, és ezzel szerintem nem vagyok egyedül. Sikerült sok mindenkivel beszélgetni, akik elmondták saját tapasztalataikat, ami sokat segített. Emiatt is szeretek a nagytemplomi ifihez tartozni.

Mivel sok pozitív élménnyel gazdagodtam, és jól éreztem magam, remélem, hogy a következő Csillagponton is részt tudok venni!

Hodossy-Takács Rebeka

ifis

Nyitott Ajtós kirándulás

Telkibányán

A hitvallás esztendejében különösen is felerősödött gyülekezetünk egyik intézményében az az igény, hogy személyesen, testközelből elevenedjen meg előttünk a reformáció útja, s ha csak néhány napra is, de váljunk eggyé azokkal az emlékekkel, amelyek mindmáig a Krisztus melletti megújulás és elkötelezettség felé terelnek bennünket. Így indultunk útnak azzal a vágyakozással, hogy találkozni fogunk a múlttal, amelyben felvillan majd számunkra a jövő reménysége. Ezeket az emlékeket a kirándulásunk első napján, Sárospatakon kerestük, ahol a Rákóczi-vár csöndjében érintett meg bennünket az a féltő szeretet, amellyel Isten abban az időben állt a magyar nép mellett. Majd a sárospataki református templom és kollégium tárta fel kincseit szemünk és szívünk előtt, hogy belemarkoljon és felemelje református hitünk sokszor elfeledett egyszerűségét és reménytelenségét. Még aznap egy rövid sétát tettünk a sátoraljaújhelyi főtéren, s merengtünk azon, hogy reformátor atyáink hogyan is állnának elő manapság egy ilyen csodálatos város szívében az evangélium éltető erejével.

A múlttal való találkozás második napján a hollóházi porcelángyárban tekintettük meg a több száz évet átölelő, kulturális értékke emelkedő kiállítást, s tapasztaltuk meg, hogy a helyi református közösség hogyan is adott biztos támaszt ez idő alatt végig a szebbnél szebb étkészleteket, vázákat, s különböző dísz tárgyakat előállító település hitbéli, szellemi és kulturális életének. Ezután a nagytemplomi gyülekezet egyik testvérgyülekezetét, a Kassai Magyar Református Egyházközséget látogattuk meg, ahol szolgálatunkkal részt vettünk a gyülekezet bűnbánati istentiszteletén. Nemcsak a közös rövid városnézés tette emelkedetté ezt a napot, hanem a közösség tagjaival a terített asztal melletti találkozás is, ahol a múlt mellett az a jövőbeli reménység is felsejlett, hogy hamarosan a kassai magyar reformátusok viszonzhatják ezt a látogatást. Az utolsó, a harmadik napon pedig a szál-

láhelyünkön, Telkibányán tettünk egy rövid sétát, s majd tovább folytattuk utazásunkat a múltunkkal való találkozás reményében, s így látogattuk meg Károli Gáspár szolgálatának helyszínét, Gönc városát. Az ott őrzött örökségbe bele-szippantva adtunk közösen hálát azért, hogy saját anyanyelvünkön vehetjük napról napra kezünkbe Isten írott ígését. A Vizsolyi Biblia megtekintése és egy rövid tokaji megálló után visszaérkeztünk a kálvinista Rómába, hogy felismerjük városunkban, s gyülekezetünkben is azt, hogy a múlttal való találkozás hogyan is mutat előre. 18-an, akik részt vettünk ezen a különös úton, a találkozások sorozatán, azt kívánjuk a gyülekezet egészének, hogy így elevenedjék meg mindannyiunk előtt a múlt, s hordozza magában az Isten kezében már elkészített gazdag jövő ajándékát!

Petró László intézményi lelkipásztor

**A kassai református templom előtt
a vendéglátóinkkal együtt**

Az Immánuel Otthon tábora
Berekfürdőn

Feltöltés alatt...

Aki egy kicsit is ismer, az tudja rólam, hogy nagyon szeretem a világítótornyokat. Legyen az fotón, vagy élőben, szoborban, vagy csak megfestve. Tetszik, hogy állandóan feladattal teli pozíciójuk van, hiszen mindig mutatniuk kell valamiféle célt, amely minden „hajósna” más és más. Funkciójuk, hogy szilárdan álljanak és mutassanak utat a körülötte „hajózóknak”, mely egy részről biztonság, más részről pedig fény az életekben.

Mint a „Reménysugár” Hajléktalanok Nappali Melegedőjének munkatársa én is azt vallom, hogy nekünk is az az egyik feladatunk, hogy fényt mutassunk másoknak. Hiszen a hozzánk betérő hajléktalanok életében is valami megrepedt, vagy éppenséggel eltört, valahol, ahol

eddig világos volt, ott most jelenleg sötét van. Úgy gondolom, hogy munkánkban az egyik legnagyobb kihívás, hogy mi mindig tudjunk utat mutatni másoknak. Ezért különösképpen fontosnak tartom a mi „elemeink” rendszeres feltöltését is.

Egy ilyen „elem feltöltésre” utaztam el egy igazi világítótorony mellé Észak-Írországra április hónapban. Egy hónapos tanulmányutam során az Írországi Presbiteriánus Egyház szociális intézményeibe és egyéb alapítványi fenntartású otthonokba látogattam el és nyertem tapasztalást az általuk végzett szociális munkáról.

Főként hajléktalanokat ellátó helyeken jártam, de betekintheztem fogyatékkal élők, idősek, bántalmazott nők és egyéb szociálisan hátrányos helyzetbe került emberek részére fenntartott intézményekbe is.

A hajléktalanságban élő emberek ellátásában fő céljuk, hogy ne tartózkodjon, és ne aludjon utcán hajléktalan, hanem mindenkinek legyen ellátása és szállása. Így ha a klienst az utcai szociális munkás az utcán megtalálja, akkor először

felajánlja neki a nappali ellátó hely lehetőségét, illetve éjszakai elhelyezését biztosítja, ha abba beleegyezik.

Egység volt az intézmények különbözőségben, hogy mindegyik helyen nagy és személyes odafigyeléssel fordultak a rájuk bízottakhoz. Minden ellátottnak „kulcsembere” – az intézmény egyik munkatársa – volt, aki foglalkozott az ellátott szociális ügyeivel, családi kapcsolatainak tartásával, fizikális és lelki egészségük karbantartásával. Ez egyfajta biztonságot adott az ellátottnak, hogy nekik is van egy emberük, akire számíthatnak, s aki foglalkozik is az ügyeikkel.

Megtapasztaltam, hogy megfelelő idő és energia befektetése az egyénnel való munkába meghozza eredményét, s ha minderre Istenünk áldását is adja, akkor egy sikeres változás elé állíthatjuk kliensünket. Az egyéni beszélgetések, majdan a közösségbe való bevonás és beépítés sikeres lépéseknek bizonyultak az általam meglátogatott intézmények mindegyikében.

A világítótorony sem magától világít, hiszen ahhoz, hogy világítani tudjon energiaforrásra van szüksége. Nekem áprilisban, Észak-Írországra volt lehetőségem feltöltés alatt lenni, s megtapasztalni, hogy az Energiaforrás (Isten) közelében töltekezni és az Ő munkáját végezni, s világítani másoknak, mennyire erősítő tud lenni.

Kedves Olvasó! Kívánom, hogy legyenek olyan helyek és idők, ahol Ön is megtapasztalja elemeinek feltöltését!

Vaszil Dóra

a „Reménysugár” Hajléktalanok
Nappali Melegedőjének vezetője

Keresztelések, esküvők, temetések

KERESZTELÉSEK

2013. május 12. és augusztus 25. között 5 felnőtt és 64 gyermek részesült a keresztség sakramentumában. *„Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevébe...” (Mt 28, 19)*

KONFIRMÁCIÓ

2013. június 2-án a 10 órás istentiszteleten 11 felnőtt, június 9-én, vasárnap pedig 2 hallássérült fiatal testvérünk konfirmált. *„Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját!” (Jel 2,10)*

HÁZASSÁGKÖTÉSEK

2013. május havában 7, júniusban 11, júliusban 12, augusztusban pedig 11 ifjú pár kérte Isten áldását házasságkötésére gyülekezetünkben. *Nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáillő segítőtársat.” (1Móz 2,18)*

TEMETÉSEK

2013 május havában: Földi Károlyné (sz. Szőke Julianna) 80 éves; Bokor Ádám 83 éves; Vaskó László 59 éves; Kocsis Mihályné (sz. Gyuricska Zsuzsanna) 79 éves; Harmati Lajos 79 éves; Kocsis István 80 éves; Török Mártonné (sz. Pongor Zsuzsanna) 96 éves; Rontó Gyula 53 éves és Gábor Márton 87 éves testvéreinket temettük el.

2013 június havában: Horváth Zoltánné (sz. Székely Judit) 59 éves; Vincze Lajosné (sz. Székács Gizella) 46 éves; Barna Jánosné (sz. Nyilas Ilona) 87 éves; Göz László 77 éves; Varga Gábor 73 éves; Perge Györgyné (sz. Varga Erzsébet) 82 éves; dr. Molnár István 91 éves; Szöllős Gyula 67 éves; dr. Kesztyűs Kornél Béláné (sz. Nagy Erzsébet) 90 éves; dr. Gaál Istvánné (sz. dr. Pap Enikő) 82 éves; Fésüs Gyula 83 éves; dr. Rác Tibor 78 éves és Csátré Zoltán 77 éves testvéreinket temettük el.

2013. július havában: Vekerdi Zoltánné (sz. Szűcs Ilona) 81 éves; Csizmadia Gábor 86 éves; Iván Sándorné (sz. Farkas Piroska) 57 éves; Balogh Gyuláné (sz. Vadász Aranka) 55 éves; Szabó Gézané (sz. Tóth Éva) 71 éves; Dorka Kálmán 83 éves; Kósa Lajos 80 éves és Körösi Lászlóné (sz. Pécsi Ágnes) 66 éves testvéreinket temettük el.

2013. augusztus havában: Rátóczi Ferencné (sz. Kiss Katalin) 97 éves; Mocsár József 78 éves; dr. Németh Tiborné (sz. Schurmann Ilona) 91 éves; Jakab János 76 éves; Pálóczi András 76 éves; Hankovszky Attila 70 éves és Szabóné Deák Eszter 84 éves testvéreinket temettük el. *„Én élek, ti is élni fogtok” – mondja feltámadott Urunk. (Jn 14,19)*

2013. május 20-án, Pünkösdhétfőjén a 10 órás istentiszteleten „Jubileumi konfirmáció” keretében fogadalmukat megújították:

Özv. dr. Vékony Sándorné (sz. Paulai Gabriella) 60 éve; Lánczy Lajos 60 éve; Szabó Pálné (sz. Orbán Margit) 60 éve; Csatlós Istvánné (sz. Szilágyi Mária) 60 éve; Szöllösi György 50 éve; Ozsváth Sándor 50 éve; Pelyvás Karolina 50 éve; Fogarasi Béláné (sz. Böszörményi Piroska) 50 éve; Kovács Józsefné 50 éve; dr. Bács Jenőné (sz. Asbóth Vanda) 50 éve; Horváth Piroska 40 éve; Tóth Lajosné (sz. Kálmán Katalin Adél) 30 éve és ifj. Szász Barnabás 20 éve konfirmált testvéreink.

NAPKÖZIS GYERMEKTÁBORUNKBAN HUSZONHAT GYERMEK VETT RÉSZT 2013. AUGUSZTUS 5–9. KÖZÖTT

„Ezen a nyáron a két testvéremmel, Sárával és Zsomborral mentem el a napközis táborba, amit már mindannyian nagyon vártunk.

Minden nap csináltunk valami érdekeset. Hétfőn megismerkedtünk egymással, még hűtőmágneseket is készítettünk. Kedden aranyos kiskutyák jöttek el hozzánk, volt egy 16 éves kutya. Szerdán ismét jöttek hozzánk kutyák és ezen a napon hittanóra után gyöngyöt fűztünk, nyakláncot karkötőt és gyűrűt készítettünk. Csütörtökön az állatkertbe mentünk, ahol még ásványokat is kaptunk.

Mikor visszaértünk a táborba, sokat játszottunk. Pénteken, az utolsó napon ugrálóvárral, és egy kis fürdéssel töltöttük el a napot.

Kár, hogy már vége is van a tábornak. Úgy szeretnék újra menni, mert itt mindig sok jó barátot lehet szerezni, és ebben a táborban az a jó, hogy minden nap csinálunk valami érdekeset. Én azt szeretném, ha minél több gyerek jönne el ide, mert úgy élvezetesebb a mi táborunk.”

Dandé Csenge 2. osztályos tanuló

